

Ето защо този манастиръ, съ своя паметникъ, е милъ за всѣки българинъ. Когато дойдемъ тукъ, ние си прѣдставяме неравната борба на славно загиналитѣ шепа борци, противъ многобройнитѣ турци. Ние се покланяме на тѣхнитѣ кости, върху които изникна нашата свобода и казваме: „Миръ на праха ви незабравими и храбри юнаци!„. . . .

На гърба на жеравитѣ.

Щомъ настѣпи есенъта, днитѣ ставатъ покъси, ношитѣ хладни, а и често ваятъ дѣждове. Листата и трѣвата пожълтяватъ, мухитѣ не се виждатъ; червеитѣ се завиратъ на дълбоко въ земята

Труденъ става живота на малкитѣ птици. Въ гората не се чува птичия гласъ. Не имъ е сега за пѣсень. Тѣ трѣбва да се събератъ и отлетятъ прѣзъ *Средиземното море*, въ тѣзи мѣста, гдѣто е топло и има изобилна храна. Замлѣкнали птицитѣ, събиратъ се на купчини и се приготвятъ да отлетятъ, да изпитатъ силитѣ си на далечното пѣтуване.

Тѣмъ сега имъ прѣдстои да прѣминатъ нѣколко хиляди километра пѣтъ. . . . А изъ пѣтя може да имъ се случи нѣкое нещастие: виждъ че буря излѣзла, съ дѣждъ, съ градъ или снѣгъ, и много отъ малкитѣ пѣтешественици ще пострададъ. . . .